

PGLBC.CZ

ČERVEN 2014

LUŠTĚNINY

PŘEKRÁSNÉ A TAJEMNÉ

Nízké Tatry

VODÁCKÝ KURZ | CVIČENÁ ZVĚŘ | ZLATÝ ŠTĚTEC

Úvodník

Volejte třikrát sláva a radujte se! Proč?

Cože? Prázdniny???

Ale houbeles – přece Luštěniny! Zbrusu nové, s nabroušenými hranami, naleštěnými stránkami, krásnou sazbou a plné poutavého čtiva. Až teď už můžou začít prázdniny. Začněme je krátkou analýzou.

Z průzkumu APANAČe (Agentury Prokrastinace a Absolutně Nevyužitého Adolescentského Času) jsem zjistil, že jednou z nejoblíbenějších prázdninových aktivit studentů je zapomínání těžce načerpaných vědomostí. Rozhodl jsem se tedy, že využiji své pozice šéfredaktora Luštěnin, a že s tímhle rozhodně něco udělám! Celé dny jsem hloubal a usilovně přemýšlel o možných řešeních, nakonec jsem ale došel k závěru, že s tím vlastně nic neudělám.

Ale přeci jen! Přes prázdniny můžeme zachovat, či dokonce zlepšit vaši schopnost čtení – rychleji tak osvěžíte hluboko usazené znalosti a pokud budete umět číst, prý budete mít výhodu.

A proto, milí čtenáři, otočte list, Luštěte a čtěte!

-- Filip Milichovský, šéfredaktor

Obsah

Úvodník.....	2
Vodácký kurz 2014.....	3
Estetický kurz.....	5
Turistický kurs v Nízkých Tatrách – deníček.....	6
plakát.....	9
Průběh průměrného trimestrálního období.....	12
Zlatý štětec 2014.....	14
Cvičená zvěř.....	15
Perličky.....	16

Luštěniny

Občasník Podještědského gymnázia č. 59

Cena: 10 Kč

číslo vychází: 27. června 2014

šéfredaktor:

Filip Milichovský

Redakce:

Tereza Csibová

Arian Ebrahimi

Kristýna Glasová

František Kulič

Do tohoto čísla přispěli:

Tereza Vávrová

Jazyková korektura:

prof. Radka Pašková

Sazba a grafika:

Matyáš Zrnovský

Foto: Janna Čeček

(junisek.rajce.idnes.cz)

Časopis Luštěniny vzniká za podpory statutárního města Liberec.

Vodácký kurz 2014

Ve dnech 9. až 13. června 2014 se konal naší třídou, tedy kvartou, velice očekávaný vodácký kurz, a já mám teď za úkol dát o něm dohromady nějaký dlouhý a čitelný článek, což nebude úplně jednoduché, jelikož jsem se nedávno vrátila a tak mám ještě hlavu plnou vody. Proto očekávejte v následujících řádcích souhrn velmi čerstvých informací, které stále voní Berounkou.

Na začátek bych vás ráda upozornila na to, že pro nás vodácký kurz začal již v prvních květnových dnech, kdy nás pan profesor Blecha vzal na přípravný vodácký výcvik do Stráže pod Ralskem. To aby si všichni, tedy hlavně ti, pro něž by kurz znamenal jejich vodácké poprvé, zkusili sedět v loďce a pádlovat. Protože já jsem patřila mezi onu zmiňovanou nezkušenou skupinu, tuto možnost jsem docela ocenila a fakt, že jsem se na přehradě ani příliš netopila, mne alespoň trochu uklidnil.

Po tomto školení, které tedy všichni zvládli, jsme byli ve škole víceméně soustavně psychicky připravováni na všechny trable, které na nadcházejícím kurzu mohou nastat; pan profesor Blecha nás během několika „meetingů“ pečlivě připravil na to, že budeme strašně unavení a vycucaní z tolika čerstvého vzduchu a takové spousty fyzické námahy, že možná dostaneme úpal a zcela určitě budeme zvracet – což mne, abych byla upřímná, velice vystresovalo – a také nám upřesnil a prakticky ukázal, jak má vypadat outdoorová výbava, kterou budeme v průběhu kurzu potřebovat. V pátek šestého června, tedy v poslední školní den před odjezdem, jsem z toho měla hlavu jak pátrací balón a těšila jsem se, až už bude všechno to balení za mnou a já budu moct v praxi zjistit, co nemám. Možná, že někteří mí spolužáci na tom byli podobně.

V pondělí devátého června jsme se téměř všichni – tedy náš čtyřčlenný profesorský dozor a třída kvarta, až na pár spolužáků, kteří na kurz bohužel nemohli – sešli před školou s více či méně obřími a

početnými zavazadly. Většina z nás přišla už v půl šesté, což je vskutku vražedný čas – až na jednu nejmenovanou výjimku, která nám nechtěně prodloužila čas na relax ve stojícím autobuse o půl hodiny. Cesta byla jistě milá, ale já ji moc nevnímala, jelikož se mne chopila nervozita z věcí následujících. Nedovedla jsem si představit, co to znamená, ujet dvacet jedna kilometrů na loďce, a tak jsem celé tři hodiny přemýšlela na toto téma (bylo to naprosto zbytečné, stejně jsem tím nic nevylepšíla). Když jsme se konečně zmateně vypořádali z autobusu, na roztomilém travnatém paloučku už na nás čekaly červené plastové lodě, které byly připraveny dělat nám v následujících pěti dnech společnost. A tak jsme nastoupili a rozpluli se... A tak to začalo.

Řekla bych, že první den byl pro všechny úplně nejtěžší, jelikož jsme museli vstávat nejpozději v pět, abychom stihli odjezd, a naše trasa, ujetá v teplotách pohybujících se okolo pětatřiceti stupňů, měřila oněch zmíněných dvacet jedna kilometrů. Můj umírající pocit byl umocněn tím, že jsme se hned v první polovině dne cvakly na mělčině. To bylo lehce demotivující. Nakonec ale všechno dopadlo dobře, naše loď byla zachráněna a vylita a my pokračovaly.

Do našeho prvního kempu jménem Kobylka jsme se dostali okolo sedmé hodiny večerní – a nastalo pro mě premiérové stavění stanu a vaření. Pro ty, kteří mne trochu znají, jistě není žádným tajemstvím, že s něčím tak nebezpečným, jako je příprava teplého jídla, si opravdu nerozumím; spokojila jsem se tedy s vaflemi a nutellou a pozorováním ostatních posádek při vaření všelijakých instantních mňamek.

Druhý den ráno jsem se probudila s pocitem, že se nezvednu, ale nakonec jsem ho překonala a čile vyskočila. Pod představou dalších dvaceti dvou kilometrů upádlouvaných na naší loďce číslo sedm set dvacet pět (předpokládám, že na toto číslo jen tak nezapomenu) jsem se upřímně děsila –

útěchou mi bylo, že po splutí nějakého toho jezíku a pár přestávkách na koupání jsme zastavili na pozdní oběd v restauraci U Mloka, kde jsem si dala roztomilé obalované žampiony a hranolky. Po tomto gastronomickém zážitku se mi jelo hned líp – a tak mi zbytek cesty do kempu ve Zvíkovci utekl rychleji, než jsem čekala. Trochu nepříjemné bylo, že náš autobus, který nám pečlivě a vytrvale převážel naše dinosauří zavazadla a sušící se špinavé oblečky, stál kapku opodál, a také že cesta k umývárnam se tak trochu podobala bludišti, ale vše se dalo nakonec překonat. Ten večer jsem dokonce měla k jídlu teplé těstoviny!

Další probuzení už nebylo zdaleka tak složité; problém mi dělал pouze fakt, že jsem vstala tak brzy, že ze sprch netekla teplá voda a tudíž jsem byla už po ránu otužena. Pan profesor Blecha nám zajistil k snídani rohlíky, které každý využil po svém – někteří je namazali sýrem, někteří paštikou, já nutellou a jiní je snědli jen tak.

Po začátečním poněkud složitým nástupu do lodi (bahno je opravdu k popukání, zvláště když ho máte v gumové botě) nás čekalo pouze osmnáct kilometrů, což už samo o sobě bylo polehčujícím faktem – a když jsme zastavili na oběd v geniálně vyzdobené restauraci jménem U Rozvědčíka, což obohatilo mou trávící soustavu o obří porci boloňských špaget, měla jsem dobrou náladu a na chvíli se ve mně probudilo snad i nějaké vodácké nadšení. To ale bylo ihned potlačeno, protože začalo pršet a po chvíli i bouřit. Tím pádem jsme nemohli vyplout, a tak jsme zůstali pod stříškou na zahrádce U Rozvědčíka a věnovali se dramatickým a improvizacním hrám, jako třeba přehnaně komplikované verzi Městečka Palerma nebo tiché poště. Někteří na aktuální stav počasí nadávali, já si ale tuto chvíli užívala a bouřka mi nevadila.

Nakonec jsme ale, samozřejmě, vypluli – to se v mém případě neobešlo bez dalšího vymáchání v blátě, a v poněkud ponurém počasí jsme pokračovali ke kempu jménem Višňová II. Po cestě jsme ještě absolvovali kulturní zastávku u pamětní síně spisovatele

Oty Pavla; škoda jen, že byla zavřená, a tak jsme se museli spokojit s mluvící tabulí.

Kemp ve Višňové se mi moc líbil, nemohu se nezmínit o tom, jak kouzelně na mne zapůsobil – snad to bylo těmi obytnými přívěsy, které byly rozesety po celém plácku, a také tím, že jsme tentokrát nemuseli chodit pro svá zavazadla nikam daleko, jelikož jsme si rozestavěli stany přímo kolem autobusu. Sprchy, ačkoliv byly od našich prozatimních domovů dost daleko, mi vyhovovaly – byly, na rozdíl od hygienických zařízení v předchozích dvou kempech, zdarma, a navíc v nich stále tekla teplá voda. Co víc si přát? Možná ještě večeri v podobě skořicových vaflí s nutellou, recept, který vám vřele doporučuji.

Čtvrteční ráno jsem přivítala s vědomím, že mne čeká pouze třináct kilometrů, což byla velice milá vyhlídka a nezkazilo ji ani již tradiční ranní šlápnutí do bahna, ani nějaký ten jez. K polednímu jsme se stavili v restauraci U Šebků, kde jsme se zasmáli vtipné nabídce „posledního kuřecího stehna“, které si nikdo neodvážil objednat; nejoblíbenějšími jídly čtvrtečního odpoledne se staly palačinky, bramboráčky, guláš, plněné knedlíky nebo nakládaný hermelín, který jsem si dala jenom já a jenž byl hned poté, co jsem si ho přinesla ke stolu, obklopen překvapenými pohledy (převážně těch, kteří byli zklamáni z toho, že v kuchyni jim došel šopský salát).

V tomto restauračním zařízení jsme také nechtěně potkali skupinku kanoistů v modrých lodkách, jimž se při příjezdu podařilo vyklopit se na naprosto klidné vodě – to nám, myslím, trochu pozvedlo sebevědomí. Po obědě a chvílce relaxu jsme čile vypluli a za chvíli jsme se již ocitli v kempu v Račicích, kde jsme opět stany obklopili autobus, abychom to neměli daleko pro svá zavazadla. V pozdním odpoledni nás opustili dva naši spolužáci, kteří měli na starost něco zajímavějšího, než se ještě jeden půlden lopotit na lodičkách.

Tento večer probíhal naprosto uvolněně, snad protože byl poslední a my věděli, že v pátek máme pokořit pouze devět kilometrů. V našem tábořišti se proto rozběhly rovnou dvě

zajímavé činnosti – likvidace nesnědeného jídla a hudební tvorba (a ta rovnou ve dvou skupinách). I přes tento nabitý večerní program jsme se všichni uložili ke spánku včas – a řekla bych, že více než polovina třídy dokonce spala pod širákem, což mne opravdu nelákalo a tak je za to celkem obdivuji.

A pátek, to už byla doslova pohoda. Na naší krátké trase jsme dlouho a naplno soulodili (pro neznalé; to probíhá tak, že si navzájem chytíte lodě, aby byly všechny vedle sebe, nepádlujete, jen trochu kormidlujete, a třeba zpíváte české šlágry). A po tomto aktu jsme už jen trošku zapádlovali a hle – hned jsme byli v Nižboru, naší cílové stanici. Zde jsme naposledy vytáhli lodě na břeh, vysáli z nich houbou bahno a vodu, někteří se převlékli v houštinách – a pak si naše rozkošné kanoe opět odvezl vůz Vodáckého a turistického centra Honza, což budilo přesně ten samý dojem, jako když je na začátku týdne toto auto přivezlo; dojem zkrátka k neuvěření.

A malá rada pro všechny, kteří se tohoto kurzu bojí, zní nebojte se!

-- Tereza Csibová

Estetický kurz

Drahý kmotře,

Píši Vám své poznatky a poznámky z putování do Ostrova a zpět. Naše umělecko- výzkumná cesta započala v pondělí 12. května léta Páně 2014. Kovový oř již přichystaný k odjezdu byl prostorný natolik, že by každý měl dostatek místa pro sebe a svou rodinu. Bohužel, nikdo z nás nebyl nikdy tak daleko za humny naší vísky a řev toho podezřelého stroje nás sehnal do jednolitého houfu na sebe se tisknoucích stvoření, zakrývajících hrůzu nesmyslným švitořením.

Někteří z nás světácky hádali, kde se v daný moment pohybujeme, ale nikdo nemohl ověřit, zda se nemýlí. Po nedlouhém, však pro naše zásoby likvidačním čase jsme dorazili do města zvaného DĚČÍN. Sešikovali jsme se a vedení výpravy předneslo svou úvodní řeč. Následovala expedice do místního sídla panovníků a vládců. Náš první úkol představovala takzvaná „kresba v plenéru“, což jak magistra Davidová záhy objasnila, znamenalo kresbu rudkou. Pro nás, mladé vesničany, jež jsme se s uměním setkali pouze při pozování olejomalbám pro

Na cestě zpět do Liberce není snad nic k popisování, prostě jsme sedli do autobusu a s jednou krátkou přestávkou na předražené benzinové pumpě jsme se přibližně za tři hodiny vrátili ke škole, tedy tam, kde to všechno začalo. Ve tváři některých spolužáků jsem pozorovala nevěřicné výrazy, u jiných zase obličej smutné či naprosto odměřené. Až když jsem si vynesla zavazadla z kufru autobusu, došlo mi naplno, že odteď o sobě můžu říkat, že jsem zvládla vodácký kurz – a to je skvělý pocit.

Nakonec bych chtěla říct, že jsem si těchto pět dní užila vskutku nad svá očekávání, že jsem moc šťastná za to, jaké jsme měli počasí, a také nesmím zapomenout poděkovat profesorům Blechovi a Spurnému a profesorkám Csibové a Paškové, bez nichž by to prostě nebylo ono. A velký dík patří i panu řidiči, který nám vždy přivezl zavazadla na správné místo.

Naší hostitelkou byla místní kořenářka, jež nás i krmila. Jako poděkování jsme jí zanechali některá naše veledíla, samozřejmě ta, jež se neprodala na našem trhu. Když už to zmiňuji, ten večer, asi ze stesku po domově, všichni zapomněli na svůj finanční stav a utráceli za umění víc, než by jejich rodiny schvalovaly.

Noc byla rušná a stavením se rozléhaly podivné zvuky. Asi tu straší, šeptalo se, leč do rána jsme všichni přežili. Náš následující úkol byla dramatizace latinského rčení (magistra Lukešová by byla hrdá) - to nejlepší ze starověkých tragédií ve směsi s moderní komedií. Po večeri naše opusy osvěžily atmosféru a písně tak libé, že andělé zaplakali. Vše bylo ideální a naši pohodu nemohlo snad nic pokazit.

Další noc byla tichá, možná až příliš... Další den nás bylo o jednoho méně. Byl pohlčen temnými silami a musel odejít. Smutek středečního dne jsme zaháněli

skládáním veselých písní. Jednalo se snad o nějakou novou formu - hádám, že přišla z Itálie, spočívala v používání zcela nesourodých slov. V jednu chvíli magistry přerušily tvorbu a byli jsme vyhnáni do lesů, kde se pokoušely rozehnat nás po lese. Naše tělo i duch jsou však nezlomní! Nakonec nám byl povolen návrat do jizeb. Po večeri se smích a xylofon ozýval ze všech koutů a byla přijata nová hymna. V době, kdy toto čtete, je vám pravděpodobně dobře známá. Jó losos!

Největší výzva nás ale teprve čekala- dílo tak veliké na téma tak podivné. Veškeré umění, jež se muselo vtěsnat do našich zmatených vesnických hlavinek muselo být využito. Ti, kteří uměli psát, začali sepisovat scénáře hodné Moliéra, ale brzy padli únavou stejně tak, jako ti, kteří psát neuměli. V noci byl cítit pach spáleného masa- špatné znamení- ráno byly ztráty trojnásobné. Tragédie nás všechny ovlivnila, ale byli jsme stateční! Vdovy manžele

sice oplakaly, ale to se dalo čekat. Vše špatné je k něčemu dobré- každé z našich děl získalo hloubku.

Po veleúspěšných premiérách jsme sice na chvíli sklouzli k vyvolávání přírodních bohů, ale přísahám Vám- navždy zůstávám věrným katolíkem! Tak jako my všichni jsem svou víru potvrdila pěním náboženské písně o otci Abrahámovi. Po setmění následovala oslavná hostina pro všechny, co přežili noční řádění, složité úkoly a odloučení od rodiny.

Nastala další noc plná strachu a obav, ale nakonec přežili všichni, démoni temnoty byli konečně sytí.

Ráno jsme se vydali na cestu do našich domovů přes dílnu mistrů společenství Ajeto. Pak už nás přivítala náruč domova a lásky. Pro naše blízké bylo brzi vše při starém, ale nás, statečné vesničany, bude umění provázet navždy!

-- Kristýna Glasová

Turistický kurs v Nízkých Tatrách – deníček

Následující stránky obsahují zápisky dvou účastníků turistického kurzu v Nízkých Tatrách pro septimu PG v roce 2014. Jejich jména jsou však nahrazena falešnými (pro zachování anonymity). Zápisky nejsou nijak upravované a co se v nich píše je svatosvatá pravda....

Přísaháme.

	Mirek Dušín	Dlouhé Bidlo
1. den	Dnes jsme vyrazili z Liberce autobusem do Prahy. Tam nasedneme do lůžkového vlaku, kterým se přes noc dopravíme do Liptovského Mikuláše. Už se hrozně těším! Ve vlaku jsem jel jenom párkrát, zajímalo by mě, jestli potkáme nějaké zajímavé lidi.	Tak to nakonec přišlo. Tejdén trmácení se někde uprostřed zeleně, lapání po dechu a smažení se na pitomým slunci. Ještě k tomu musíme hodinu čekat na nějaký pitomej vlak aby nás odvezl do nějaký pitomý vesnice. Kéž bych mohl zůstat v posteli.
2. den	Noc ve vlaku je za námi, sice jsme nikoho nepotkali, ale za to jsme se krásně vyspali. Z Liptovského Mikuláše nás odvezl autobus až k naší chatce. Majitelé vypadají vskutku příjemně a máme tu luxusní apartmánek s krbem a satelitní televizí. První pěší výlet byl na Krakovu hoř. Cesta byla sice mírně strmá, ale ten výhled rozhodně za to stál! Opravdu lahodně tu vaří, k večeri jsme měli čufy s rýží a omáčkou. Už se těším na zítřek.	Jsem naprosto vyčerpán. Ve vlaku bylo vedro na chcípnutí a k záchodu se nešlo ani přiblížit. Nejlepší pokoj na chatce vyfasovali šprti, a na mě zbyl jen rohový pokoj. Záchod neodtejká a neteče tu teplá voda. Hned po příjezdu jsme se táhli skrz hustý sakralesy do pitomýho krpálu, jenom abychom si z vršku ověřili, že jsme tam fakt vylezli. Navíc se mi ve vlaku ztratily papuče a teď mi táhne na nohy.
3. den	Dnešek byl vskutku zajímavý. Vyšplhali jsme na hřebenovou cestu a prošli jsme hezký kus horizontu. Viděli jsme dokonce i kamzíky! Jen nás v poslední části trochu vyděsila menší bouřka, která se objevila za námi. Alespoň jsme díky tomu viděli, jak rychle se tu na horách střídá počasí	Vypadá to, že tu vypustím duši. Dneska nás honili skrz samý pitomý, mrňavý borovice, abychom si mohli sednout na kameny a zase akorát civět, odkud že jsme to vlastně přišli. Potom navíc přišla pitomá bouřka. Tu všichni ignorovali, dokud jsme jí neměli přímo nad hlavou. Potom mi všichni zdrhli dopředu, zatímco já se trmácel daleko za nimi s blesky nad hlavou. Ještě jsem pak dostal sprda za to, že se loudám a tak nestihnu vidět kamzíky...pitomí kamzíci.
4. den	Dnešek byl víceméně odpočinkový. Navštívili jsme Demänovskou jeskyni svobody. Byl jsem už ve spoustě jeskyní v Česku, ale takhle obrovskou jsem si nedokázal ani představit. Bylo tam opravdu krásně, i průvodkyně byla milá a zábavná. Poté následoval rychlý výšlap na hřeben nad Lůčky, odkud jsme měli krásný výhled až na naši chatu. Po návratu jsme měli i dost času na pár her badmintonu před večerí.	Pitomý jeskyně! Nechápu, co na nich ty lidi vidí. Byla tam příšerná zima, pořád tam ječeli děti a já špatně odbočil a půlhodiny jsem bloudil mezi pitomejma stalagnátama než jsem našel skupinu... A jako by to nebylo dost, tak jsme se ZASE plahočili na další kopec, odkud jsme si prozvěnu ověřili, jestli nám mezitím někdo neukradl chatu. Díky bohu, že jsme přišli o hodinu dřív, alespoň jsem si mohl obvázat chodidla obinadlem a trochu se vyspat...bojím se, že to nikdy neskončí.

LUŠTĚNINY

Voda nasycená hydrogenuhličitanem vápenatým
stéká po skalním štítu a vytváří travertin
- usazeninu podobnou složením krápníků.

Bešeňová na Slovensku

foto: Janna Čeček

PLAKÁT KE STAŽENÍ NA: <http://tinyurl.com/lusteniny1>

	Mirek Dušín	Dlouhé Bidlo
5. den	Máme za sebou poslední den na chatě v Lůčkách. Byli jsme se podívat na nejvyšší hory v okolí; Chopok a Ďumbier. Nahoru jsme jeli lanovkou, abychom měli více času. Nahoře jsme mohli vidět, jak přechází zkondenzovaná voda z údolí přes hřeben Ďumbieru. Takovou fyziku v praxi snad neviděl nikdo z nás. Dokonce i páni profesori z toho byli pať. Potom jsme v mlze seběhli do údolí, kde jsme potkali sviště, a skrz les jsme došli zpět na chatu. Večer jsme si užili poslední večeři (tradiční halušky z bryndzou) a ještě jsme si opékali buřty. Jsme všichni nacpaní k prasknutí.	Díky bohu za lanovky! Kdybychom se vláčeli pěšky, tak bych asi na vrcholu první pitomý hory zalezl pod kámen a poklidně zemřel vyčerpáním. Takhle jsme se krásně vyvezli, jen aby se udělalo hnusně. Už jsme si ani nemohli ověřit, kam jsme to vlastně viděli...jakoby člověk zíral do hrnce s mlíkem. Všichni taky byli odvařený z nějakých pitomejch mraků...Pak se do nás opřel vítr a radši jsme zdrhli dolů, kde jsme půlhodiny zírali na nějakýho pitomýho bobra jak se sluní na kameni, zatímco my se nemohli ani najíst... na chatě jsme dostali nějaký bramborový těsto s lepidlem a pak se šlo k ohni. Ten alespoň odehnal ty pitomý mušky (prej to jsou mochničky...pitomý mochničky). Chce se mi brečet. Necítím nohy a došel mi hroznový cukr...
6. den	Ráno byl na plánu úklid, ten se zvládl celkem rychle. Následovalo srdceryvné rozloučení s panem a paní Ďuryšovými (bude se nám stýskat!) a cesta na autobus. Jeli jsme nejdříve do ledové jeskyně, kde jsme obdivovali krásné krápníky z ledu, ale i stěnu s podpisy slavných osobností ze slovenské historie. Pak jsme odjeli vlakem do nedaleké Bešeňové, kde jsme šli do zdejších termálních pramenů. Všichni jsme si tam krásně odpočinuli, obzvláště pak v odpočinkovém bazénu, kde byla voda teplá 38°. Pak jsme odjeli zpět do Mikuláše, kde následovala společná poslední večeře v restauraci, a teď nás čeká už jen cesta nočním vlakem zpět do Prahy a poté autobusem do Liberce.	Už je to skoro za mnou! Mám pocit, že tu jsme minimálně měsíc. Ráno jsme odjeli do další pitomý jeskyně, kde tentokrát byla ještě větší zima než v té předchozí. Pak jsme nastupovali, přestupovali a vystupovali, dokud jsme nedojeli někam, kde prozvěnu bylo neskutečný vedro. Šli jsme do aquaparku, na který se všichni těšili, ale nejdřív jsme se museli jít kouknout na nějaké pitomé kameny na opačnou stranu. Aquapark byl pěkný, ale měli by si zkontrolovat filtrování vody. Voda tam byla úplně rezavá. Nejzvláštnější ale bylo, že si toho skoro nikdo nevšiml. Asi už trpím halucinacemi. A jako by to nestačilo, tak voda v bazénech byla TEPLÁ! Člověk se těší na osvěžení a takhle se mu odvděčí... Alespoň jsme pak dostali najíst. Už je mi jedno jak bude v tom pitomým vlaku....chci domů!!

Mirek Dušín a zbytek septimy dorazili druhý den zpět do Liberce a do svých domovů. Dlouhé Bidlo se od večeře v Liptovském Mikuláši pohřešuje. Byl tento článek pravdivý? Dostal se nakonec Dlouhé Bidlo domů? A co na to Jan Tleskač?

-- František Kulič

Průběh průměrného trimestrálního období

Zase je to tady - ta velice zvláštní doba, která se opakuje každé 3 až 4 měsíce. Formálně se jí říká "trimestrální období", ale mezi studentstvem se jí říká jinak - *spánkuprosté období* či (zejména ti starší) *inferno*. Chvíle, kdy se vaše celotrimestrové studium může v jediném okamžiku sesypat jako domeček z karet. Chvíle, kde se látka o které jste si mysleli, že je konečně pryč, vrátí jako bumerang ze žiletek. Obecně je to dost stresující doba.

V primě se to ještě dá jakž-takž zvládnout - sotva dva až tři trimestrální testy o maximálně 45 minutách; málokdy uvidíte někoho odčítat. Ale čím je člověk starší, tím je to horší - nejprve tři až čtyři trimestrální testy, pak dokonce zabijáckých pět testů; místo třičtvrtěhodiny trvají hodinu, později i hodiny dvě nebo až hororových 135 minut. S přibývajícimi roky se počty odčítajících studentu hromadí na konci papíru jako usazeniny ve sklenici vody. Pokud najdete nějakého neodčítajícího šťastlivce, můžete si být jisti, že má pouhé operační minimum 40%. Doba je to vskutku těžká.

Jako končící septimán (a v daném okamžiku člen nejstarší třídy na škole) mám při průměrném počtu čtyř testů za trimestr napsáno zhruba 84 trimestrálních testů (shodou náhod dvojnásobek *odpovědi na základní otázku Života, Vesmíru a vůbec*). Děsivé číslo, že? Jakožto ostřílený veterán vám proto popíšu, jak probíhá trimestrální týden průměrného studentika. Mladším může posloužit jako děsivé čtení na letním/odtučňovacím táboře, starším jako retrospektivní letní záchodové čtení.

Den nultý a první

"Není to můj problém."
-- Damon Albarn, 1998

První den je pohoda. Mozek má úchvatnou vlastnost vytlačovat špatné vzpomínky a proto si z předchozího trimestrálního období pamatujete jen tu chvíli, kdy jste zjistili, že neodčítáte z matematiky. Doma se neučíte, protože se učí jen "šprti a srabíci" a místo toho celé odpoledne sjíždíte celou diskografii Pearl Jam s otevřenou učebnicí na zemi pro lepší pocit. Spát jdete ve stejnou dobu jako normálně. Ráno si dáte normální snídani a do školy dorazíte jen chvíli před začátkem testu. Nechápete, proč jsou někteří vaši spolužáci rozklepaní; vždyť je to jen blběj trimestrální test. Test vyplníte za 17 minut a máte ze sebe dobrý pocit. Končíte brzo, abyste se mohli učit, ale místo toho se zbytek dne poflakujete s kámošema a večer koukáte na seriál dlouho do noci. Během večera dostanete několik zpráv od vyklepaných spolužáků, kteří mají otázky ohledně zítřejšího testu; odpovíte na ně, že je zbytečný se stresovat a že to v testu stejně nebude.

Den druhý

"Hled' si svýho."
--Rex Banner, 1997

Ráno vstanete jako obvykle, ale jakýsi vnitřní hlásek vám říká, že by nebylo od věci přijít trochu dřív a kouknout se na výsledky. Snídani trochu zkrátíte a místo druhé kostky cukru si dáte rovnou druhé kafe. Do školy dorazíte o 15 minut dříve, abyste zjistili výsledek předchozího testu. Při prohlížení výsledků jedete hezky od shora - *tady je třídní šprt, pak ten chytřej, pak ta hezká holka, pak můj kámoš, pak můj třídní nepřítel* a až pak vy. Úplně dole, téměř až na dně (pod vámi je ještě *ten s poruchou učení* a pod ním ještě *ten divnej, co pořad nosí vidličku v kapse*). V tuto chvíli vám obvykle sebevědomí padne na úroveň suterénu. Vždyť to bylo tak snadný?! Rychle doběhnete do třídy a začnete se učit na druhý test. Bohužel vám zbývá jen 5 minut do začátku hodiny. Stačí se jen uklidnit - ten předchozí byla prostě jen blbá náhoda a tentokrát to bude lepší. Test máte za půl hodiny a docela to ušlo, tentokrát to určitě vyjde. Po škole se jdete chvíli bavit, ale přesto si uděláte aspoň trochu času na učení. Pustíte si nějakou klidnou

hudbu, otevřete poznámky a jedete - *tohle tam nebude, tohle docela umím, tohle je zbytečný* a nakonec zjistíte, že toho moc neumíte. Zkusíte se učit znova, ale spánek vás prostě přemůže. Usínáte o hodinu později než normálně.

Den třetí

"Nikdo ti neřekne co máš dělat, baby."

-- R.E.M., 1992

Ráno vstanete dříve, abyste se stihli ve škole ještě něco naučit. Snídaně se skládá z jediné věci - z kafe. Ve škole si prohlížíte výsledky testů a nestačíte se divit. Jste dokonce ještě horší než *ten s poruchou učení*. Jak je to možný?! V panice se začnete horlivě učit německou gramatiku, načež je vám kolegou řečeno, že se píše z matematiky. Ještě rychleji si začnete psát na ruce vzorce, abyste přišli na to, že kvadratická rovnice se vám na malíček prostě už nevejde. Rychle si ji začnete psát na obličej, než vás zastaví ten samý kolega s poznámkou, že z obličejů si rovnici nepřepčete. Když si začnete rozepínat kalhoty, abyste se pokusili vzorec napsat na poslední volné místo, přichází učitel a nemilosrdně vám dává další test. Ten máte přesně za hodinu. Panika je na ústupu; tentokrát vás asi zachránilo štěstí. Domů jdete rovnou po škole a hned se začnete učit. Pouštíte si Mozarta a Davise, otevíráte rovnou dvě učebnice najednou a pouštíte se do učení. Učíte se do jedné ráno (že je jedna ráno vám řekne až našťvaná ospalá spolužačka, které voláte, abyste zjistili třetí tvar slovesa *sleep*).

Den čtvrtý

"Vy nevidíte, že kolem nás to všechno ide do hajzlu? Robte niečo!"

-- Gustav Husák, 1989

Ráno vstanete ještě za tmy. K snídani si dáte kafe, které zalijete černým kafem, které si ochutíte instantním kafem. Při cestě do školy v dešti se Vám z turka udělalo americano. Jako nic ho vypijete a do školy přicházíte o hodinu dříve. Před třídou se podíváte na výsledky testů. Je to naprosto katastrofální - jste o dobrých 30% horší než *ten divnej, co pořád nosí*

vidličku v kapse. S brekem přicházíte do třídy, kde začnete po tabuli psát vzorce a slova, abyste si to ještě jednou zopakovali. Začnete si připadat jako ten chlápek z *Čisté duše* - píšete už dokonce po zdi (*na koberci ještě hodně místa*, pomyslíte si), když vstoupí profesor. Shrbení dojdete na své místo a obdržíte další test. Test vám za hodinu musí doslova vytrhnout z rukou, protože vám chybí ještě dobrá polovina testu. Rozklepaní a v propocené flanelové košili, kterou na sobě máte už pomalu týden, si dáte žádanku, kde je napsáno "nevolnost", abyste se mohli jít učit domů o dvě hodiny déle. Otevíráte rovnou čtyři sešity najednou. V přehrávači se točí Wagnerova *Jízda Valkýr* a vy se zoufale snažíte naučit veškerou látku. Rodiče vás ve tři ráno pošlou spát, ale vy si prostě zalezete pod postel (ano, pod postel), kde se s brekem učíte až do svítání.

Den pátý

"Mohl bys, prosím zastavit ten hluk, snažím se trochu si odpočinout od všech těch hlasů nenarozených kuřat v mé hlavě."

-- Radiohead, 1997

Vyplazíte se zpod postele, vlasy máte jako doktor Brown a rychle utíkáte na snídani. Chroupete kávová zrna, která splachujete kávovým lógreem a na poslední chvíli vás mamka zastaví, abyste si do školy vzali kávovar a prodlužovačku. Berete si taxíka a do školy se dostáváte oknem, které jste předtím vysklili. Na výsledky se raději nekoukáte (profesor vás napsal mezi ty co test nepsali - tak děsné to bylo!) a začnete se učit naprosto všechno od znova. Vaši spolužáci kolem vás procházejí po špičkách a bojí se vás - melete si něco sami pro sebe a píšete fixem po oknech. Test začíná ve chvíli, kdy se pokoušíte napsat si rovnici na vnitřní stranu očních víček. Za hodinu zvládnete sotva první zadání (podepsat se zapomenete), během kterého vám exploduje propiska a ještě propotíte do testu díru skrz na skrz. Odevzdáváte spolu s žádankou s nápisem "gangréna" a odcházíte domů. Gratuluji, právě jste absolvovali trimestrální týden.

-- Arian Ebrahimi

Zlatý štětec 2014

Co si představíte, když se řekne „zlatý štětec“? Předpokládám, že většině z vás opravdu vytane na mysl ona obyčejná výtvarná pomůcka vyvedená ve zlaté. Dovolte mi představit vám další význam tohoto zdánlivě nic neříkajícího slovního spojení; Zlatý štětec jako výtvarná soutěž.

Toto výtvarné utkání pořádá každoročně základní škola na náměstí Míru a jde v něm o to, že děti od školky až do deváté třídy jsou rozřazeny do učeben podle svých kategorií a hodinu tvoří suchými pastely výkres na zadané téma, jež je na začátku akce vyhlášeno rozhlasem. Já měla letos už podruhé tu čest absolvovat tuto zajímavou soutěž.

Letos jsem si svou účast vyhrála kamenem-nůžkami-papírem, jelikož z primy, sekundy, tercie i kvarty mohli jít jenom tři studenti. Celý týden jsem se na Zlatý štětec upřímně těšila a ve čtvrtek dvacátého čtvrtého dubna konečně ten den přišel; den, kdy jsme se já a mí dva spolužáci David a Matouš (jistě je všichni znáte) odebrali dříve z hodiny literatury a vydali se spolu s našimi mladšími spolužáky a paní profesorkou Davidovou, mimochodem členkou poroty, do školy na Náměstí míru.

Poté, co jsme s menšími potížemi našli učebny, které se nám staly pro

další hodinu zázemím (naše kategorie byla v jakési učebně fyziky, chemie a biologie, což bylo velice atraktivní a inspirativní prostředí), měli jsme malou chvilku na vzpomínání a také na to, abychom obdrželi svoje papíry - nevím proč, snad aby to měli organizátoři složitější, ale papíry o velikosti A2 byly předem podepsané našimi jmény. Ve čtrnáct hodin bylo konečně vyhlášeno téma naší budoucí práce; nějaká milá paní (nejspíš místní ředitelka) zaplnila školní rozhlas medovými slovy o tom, že potřebuje navrhnout originální dům, který by ji potěšil, a na začátek nám nadiktovala pár nápadů, jako třeba dům v bublinách, a také několikrát zdůrazňovala, aby naše výkresy byly barevné. Jelikož její promluva byla konstruována tak, aby jí rozuměly i školkové děti, chvílemi jsem u ní padala smíchy. Ale to hlavní jsem věděla: téma je dům.

Nejtěžší je vymyslet něco originálního. Vždy mi to dělá problém a zavařuje hlavu, jelikož je to důležité, ale zároveň je nutné to udělat rychle, protože co mi bude platný super nápad, když na jeho provedení budu mít patnáct minut? Dobře tedy - rozhodla jsem se nakreslit dům v podobě ležící hnědé myši s dětskou trampolínou na nafouklém bříšku. Mí dva spolužáci s vymyšlením takový problém neměli a prakticky hned začali tvořit.

Hned druhá nejsložitější věc je ono samotné provedení. Suché pastely jsem měla v ruce posledně před rokem, na minulém Štětci a práce s nimi mi dala opravdu zabrat. Měla jsem je i na nose. Kdyby mne tato soutěž čekala i příští rok, možná bych s nimi začala trénovat; jelikož se mě už v kvintě nebude Zlatý štětec týkat, rozhodla jsem se na toto umělecké náčiní navždy rezignovat.

Po hodině naplněné intenzivním přemýšlením a prací jsme se rozhodli počkat v okolí budovy školy na vyhlášení - trochu přšelo a tak jsme zmokli. Naštěstí nám organizátoři soutěže poskytli čokoládovou sušenku a možnost nalít si do plastových kelímků červenou limonádu, a tak čekání na osudnou chvíli uteklo rychle.

Pokud si ono vyhlášení představujete jako nějakou nóbl akci, jste na omylu; konalo se v přeplněné školní jídelně a my stáli až úplně vzadu, takže jsme toho moc neviděli, ale trochu jsme slyšeli, která kategorie je zrovna vyhlášená. Mezi šestáky se dobře umístila Hanka Modrá od nás z primy, ale ta odjela hned po soutěži, takže si svou cenu nepřevzala - tudíž jí chci tímto dodatečně pogratulovat. A velké překvapení nás čekalo v naší kategorii, jelikož třetí místo bylo uděleno Davidovi a jeho depresivnímu a temnému domu s mrtvým andělem a mrtvými jehňátky

(předpokládám, že porota si myslela, že malé ovečky pouze spinkají)! Má velká hnědá ležící myš prý vypadala jako medvěd a Matoušův výtvar byl na porotu asi příliš geniální.

A tak skončila má druhá a zároveň poslední

účasť na Zlatém štětcí. Bohužel, letos už nám organizující škola nerozdala pamětní lístky, a tak jsem si odnesla pouze vzpomínky zamazané suchými pastely. A také jsem stále nepochopila, proč tato soutěž nese název Zlatý štětec, když spočívá ve

tvorbě křídami. Ale to mi asi není souzeno pochopit...

Nicméně, přeju všem budoucím účastníkům tohoto uměleckého utkání hodně štěstí, fantazie a trpělivosti. A neberte to moc vážně!

-- Tereza Csibová

Cvičená zvěř

Testy, kvízy, písemky. Tři krátká, ale přesto přehnaně nabitá slova, která vyvolávají ve většině z nás menší paniku pokaždé, když jsou vyslovena. Nedá se říct, že jsme se s nimi nikdy nesetkali. Také se nedá tvrdit, že by v nás tato slova budila pocity radosti a nadměrného optimismu. Tedy, alespoň v dominantní většině z nás.

Dalo by se říct, že je to čistě psychická záležitost, ale je těžké určit proč a jaký vliv na nás zkoušky mají. Z určitých zkušeností by se dalo usoudit, že nám spolu s těmito slovy naskočí v mysli spojení, které není příliš pozitivní. Příklad můžeme vidět u cvičených lvů, tygrů, nebo v principu u jakékoli cvičené stvoření. Některé zvuky pro ně znamenají příkaz, který mohou buď splnit a následně být bohatě odměněni, a nebo nevyhovět a být potrestáni. U nás to funguje velmi podobně. Dobrá známka si tradičně zaslouží pochvalu, špatná si prosí o vynadání a poučení. V tomto smyslu jsme si s cvičenou zvěří velice podobní, pokud se nepočítá fakt, že my umíme, sice někdy bídne, ale pokročileji přemýšlet. Dřeme a snažíme se naučit, jak si vysloužit naši cenu, a je poměrně často zřejmé, že někteří z nás nejsou tak snadno vycvičitelní jako ti ostatní.

Když nevíš, tak nedostaneš. Takovým systémem jsme se nechali ovládnout a ti z nás, kteří "nedostávají," z toho logicky nic nemají. Nic jim to nepřináší, jen marná poučení, na která hned zapomenou. Je těžké všechny měřit podle stejného, standardního měřítka, když se měřítka nedokáže každému individuu přizpůsobit. Teď by byl pravý čas zmínit fakt, že jsme každý rozdílná osobnost, což je samozřejmě pravda. Když nám na individualitě tolik záleží, jak to, že stejně všichni vzhlížíme k neviditelné linii nad našimi hlavami, zvané standard, a snažíme se k ní postupně, zuby a nehty, vyšplhat, abychom nakonec byli všichni úplně stejní? A co když některým z nás jsou odebrány i zuby i nehty a nemáme jak šplhat? Jak můžeme dokázat, že umíme šplhat, když nemáme potřebné vybavení?

Jakmile se všichni vměstnáme do standardního měřítka, tak je vše, jak má být, přičemž by náš cíl měl být dostat se do kategorie nadstandardu. Všichni se jen snažíme o to být stejně dobří jako ostatní, a to může být jeden z důvodů, proč máme z testů tak strašlivou depresi. A hle, co je dnes za den. Neblíží se už náhodou trimestrální testy?

-- Tereza Vávrová

Perličky

inzerce:

Sháníme grafika pro nadějný a dobře zavedený studentský časopis.

Nabízíme:

- > práci z domova
- > zaškolení
- > přátelský kolektiv
- > možnost seberealizace
- > osobní růst
- > možnost kariérního postupu

Požadujeme:

- > vlastní počítač
- > nebo aspoň přístup k počítači
- > ani nemusíte mít počítač
- > ve škole jsou počítače
- > trestní bezúhonnost
- > kreativitu
- > schopnost samostatné práce
- > zodpovědnost

Máte o nabídku zájem?

Ozvěte se na naše personální oddělení (paskova@pglbc.cz) ještě dnes!!!

V Tatrách

Prof. Jansa: Dneska půjdeme na Ďumbier.
Student: To myslíte tamhleten Mordor?

An English lesson in kvarta:

Teacher - Turn the page, please.
...a tearing sound of a paper...
Teacher - I did not say - Tear the page!
Student - Sorry, I misunderstood the instruction.

Literatura v sextě – trimestrální test:

Vrchlický, Zeyer a Sládek byli škola kosmopolitní, a tak založili časopis Cosmopolitan. Chtěli totiž nové trendy do Čech.

Otázka: Jak přijala kritika Nerudovy Hřbitovní písně?
Odpověď: Nic moc. Dali mu to sežrat.

U přípravy jídla na vodě:
„Ta naše omáčka vypadá už skoro jako to jejich jídlo!“
„No jo, jenže to jejich je polívka!“

Na vodě:

prof. Cs: „Neumíte náhodou pískat?“
student: „Ne, neumím!“
prof. Cs: „A co vy, neumíte pískat?“
student 2: Taky neumím.“
student 3: „A co potřebujete?“
prof. Cs: „Aby někdo zapískal!“
student: „A proč chcete pískat? Aby ty vepředu zastavili?“
prof. Pa: „Ne, aby ty vzadu přidali.“

Po ranním ošetření puchýře a celodenní plavbě:
prof. Cs: „Tak co váš prst?“
student: „Pořád drží, paní profesorko.“

Ráno v kempu v Račicích:
Studentka po probuzení: „Pane profesore, dělají tady snídaneň?“
prof. Bl: „Jasně. A dají vám tam drink zdarma, když přijdete ve společenském. A na kapučínu bude pěna ve tvaru srdíčka.“

Večer u sprch:
studentka 1: „Myslíš, že tyhle sprchy budou otevřené i ráno?“
studentka 2: „Určitě. Vždyť ani nemají dveře.“

OZNÁMILI JSME OBROVSKÉ ZTRÁTY, ALE ANALYTICI PŘEDPOVÍDALI JEŠTĚ HORSÍ, TAKŽE HODNOTA NAŠICH AKCIÍ VZROSTLA.

Dilbert.com DilbertCartoonist@gmail.com

POUŽÍVÁM OBDOBNÝ SYSTÉM, ABYCH DOSTAL PŘIDÁNO. UŽ LÉTA SNIŽUJU SVOJI VÝKONNOSTNÍ LAŤKU. A POTOM STAČÍ...

© 2014 Scott Adams, Inc. (Dist. by Universal Uclick) 6-9-14

DNES JSEM JEDNOU ZVEDL TELEFON. ZAMĚSTNANEC ROKU

GENERÁLNÍ ŘEDITEL CHCE, ABY KAŽDÝ Z NÁS VĚNOVAL 1% ZE SVÉ PRACOVNÍ DOBY CHARITATIVNÍ ČINNOSTI.

Dilbert.com DilbertCartoonist@gmail.com

MINULÝ TÝDEN JSTE NÁM ŘEKL, ABYCHOM PRACOVALI NA 110%. ZNAMENÁ TO, ŽE MŮŽEME UBRAT NA 109%?

© 2014 Scott Adams, Inc. (Dist. by Universal Uclick) 5-5-14

MOŽNÁ BYCH VÁS MOHL V RÁMCI CHARITATIVNÍ ČINNOSTI DOUČOVAT MATEMATIKU.

PŘI POHOVORU SMÍM KLÁST POUZE OTÁZKY, KTERÉ SCHVÁLIL PERSONÁLNÍ ODDĚLENÍ.

Dilbert.com DilbertCartoonist@gmail.com

A TO ZATÍM ŽÁDNÉ NESCHVÁLIL. TAKŽE MŮŽU JEN PRONÁŠET NAHODILÉ VÝROKY.

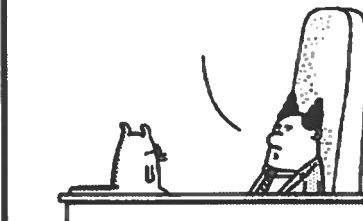
© 2014 Scott Adams, Inc. (Dist. by Universal Uclick) 4-17-14

PŠTROS MÁ VĚTŠÍ OKO NEŽ MOZEK. JÁ TAKY!

ÚŘADUJÍCÍ ŘEDITEL

NIKDO MI NEŘEKL, CO BUDE NÁPLNÍ MOJÍ PRÁCE.

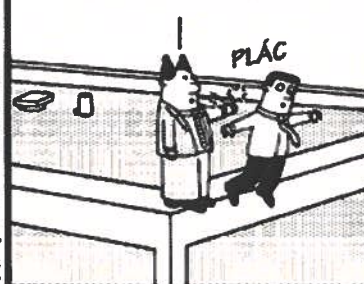
Dilbert.com DilbertCartoonist@gmail.com

80% VAŠÍ PRÁCE TVOŘÍ PLÁCÁNÍ PO ZÁDECH A DÁVÁNÍ PADÁKŮ.

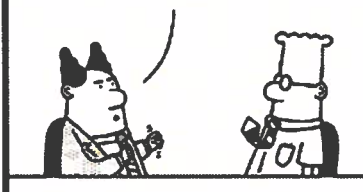

© 2014 Scott Adams, Inc. (Dist. by Universal Uclick) 4-11-14

DOBŘÁ PRÁCE, TEDE. ALE NE DOST DOBRÁ.

NEPROJEVUJETE DOSTATEČNÝ PRACOVNÍ ZÁPAL.

Dilbert.com DilbertCartoonist@gmail.com

PŘESTAŇTE MĚ ROZPTYLOVAT V PRÁCI SVÝM STUPIDNÍM, MÓDNÍM MANAŽERSKÝM ŽARGONEMI!

© 2014 Scott Adams, Inc. (Dist. by Universal Uclick) 9-7-14

BYLO TO LEPŠÍ NEBO HORSÍ? NEDOKÁŽU TO ROZEZNAT.

